

Látni vagy nem látni

2006. October 26.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 10. 22.

Így szól hozzánk az Istennek Igéje János evangéliuma 9. részéből, a 35-től a 41-ig terjedő versekből:

Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel te az Emberfiában?”

Ő így válaszolt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?”

Jézus így felelt neki: „Látod őt, és aki veled beszél, ő az.

”Erre az ember így szólt: „Hiszek, Uram.” És leborulva imádta őt.

Jézus pedig ezt mondta: „Én ítéletre jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.”

Meghallották ezt azok a farizeusok, akik a közelében voltak, és ezt kérdezték tőle: „Talán mi is vakok vagyunk?”

Jézus ezt mondta nekik: „Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.”

Kedves Testvéreim! Látni vagy nem látni. Észlelni a világ jelenségeit vagy nem észlelni. Az emberi élet egyik legnagyobb problémája. Hogy milyen nehéz lehet világtalanul élni a saját példámon tapasztalhattam meg egyszer, amikor egy képzésen – ahova a Dunántúli Református Egyházkerület elküldött minket lelkészeket – egy olyan feladatot bíztak ránk, hogy bekötötték az egyikünknek a szemét, párba állítottak minket, aztán ki kellett menni sétálni párba. Egyik ember vezette a másikat, a másik nem látott semmit. Meg kellett bízni abban az emberben, aki fogta a kezünket, hogy jó irányba fog vezetni. Igen ám, de még ha bíztam is a másokban, hogyan lehettem volna 100%-ig biztos benne, hogy nem botlom meg, hogy nem lesz hirtelen egy lépcső, egy banánhéj, valami, ami miatt földre kerülök, mert nem látok, mert nem érzélem a világ dolgait, illetve talán hallok, illetve talán érzek szagokat, de hiányzik a legmegszokottabb, a legnyilvánvalóbb érzékszervem, a szemem, ami segít az eligazodásban. Nem véletlen, hogy a magyar nyelv is beszél emberekről, akik látnak, és beszél olyanokról, akik vakok. És nemcsak testi értelemben, de a világ dolgaiban, az eligazodásban is beszélünk látókról és vakokról. Amikor egy dolognak az értelmét megpróbáljuk megfogni, akkor is valakire azt mondjuk, hogy vannak emberek, akik vakok az igazságra, akik nem látják a dolgok lényegét, akik nem látnak a dolgok mögé, akik nem tudnak a sorok közt olvasni, és ezer más dolgot mondhatnánk még, mind-mind a látással összefüggő dolgokat.

Milyen óriási dolog épp ezért, hogyha valaki hirtelen lát. Még nagyobb dolog lehetett ez egy olyan embernek, aki születésétől fogva vak volt. Akinek volt egy elképzelése a világról, de mily messze lehetett az az igaztól, a valóságostól, hiszen sosem látta, a saját szemével sosem tapasztalta meg. És vannak dolgok, mint a napfelkelte, meg a naplemente, aminek a melegét lehet, hogy érezzük az arcunkon, no de hát mennyivel kiteljesedettebb dolog az, amikor látjuk is, hogy hányféle színbe tud öltözni az égbolt ilyenkor. Egy ember, ki sosem látott napfelkelést és napnyugtát visszakapta, illetve megkapta ajándékba a látást Isten Fiától. Hogy miért volt vak? Sokan vitatkoztak rajta. Egyesek úgy gondolták a zsidók között, hogy biztos a szülei valami óriási vétket követtek el, ennek a büntetése volt ez. Jézus azonban maga is bizonyosságot tesz – ha visszamegyünk az Igében – arról, hogy tulajdonképpen azért volt vak, hogy Ő odamehessen és megnyithassa a szemét, hogy Isten Fiának a hatalma megnyilvánulhasson ebben a világban.

Kedves Testvéreim! Ma is, a jelenben is gyakran láthatunk, találkozhatunk vak emberekkel. Olyanokkal, akik fehér bottal járnak, és olyanok is élnek, akiknek nincs fehér botjuk, de mégis egyre kevesebbet észlelnek a világból. Nem véletlen az, hogy Jézus maga is, amikor a farizeusokkal beszélni kezd, akkor már nem a fizikai, a testi vakságról beszél, hanem a lélek vakságáról. Hiszen ez az ember, akinek megnyílik a testi szeme, egyúttal észreveszi azt is, hogy aki őt meggyógyította nem egy egyszerű halandó, hanem maga az Isten Fia. Észreveszi azt, hogy nem a törvény betűit kell követni, amit eddig ő sosem olvashatott, hanem Isten szavának kell engedelmeskedni bármi is legyen az. Nem véletlen, megkérdezi tőle Jézus: „Hiszel az Emberfiában?” Mit mond az ember: „Ki az? Sosem láttam.”

Különös aktualitása van ennek az Igének. Hiszen 50 évvel ezelőtt néhány embertől megkérdezték, hogy: "Hiszel a szabadságban?" És az lehet, hogy majd mindannyian vagy azok a tizenéves gyerekek, akikre pesti srácként szoktak emlékezni, ugyanezt válaszolták: „Mi az, hisz sosem láttam?!” Sosem látták, csak pár napig, de készek voltak meghalni érte. Nem tudták, hogy mi az, de azt a néhány napot, ami megadatott nekik, azt kiélvezték, és ha kellett, föláldozták érte az életüket. Holnapi nap megemlékeznek rájuk, sőt itt, ma Hajmáskéren ünneplik őket. De vajon milyennek látná őket az Isten, és vajon az Isten kereső ember érezhet-e lelki rokonságot azokkal, akik – valljuk be – először tomboltak, aztán szobrot döntöttek, majd utcaköveket dobáltak, és akik közül nagyon sokan 14-15 évesen úgy kerültek börtönbe, hogy megvárták, amíg megöregszenek, öreg 18 évesek lesznek, és utána akasztották fel őket. Persze az ember nem mindig szereti látni a dolgokat. És mostanában sem divat. Nem véletlen, hogy a televízióban, a rádióban, mindenhol akkora villogást, annyi fényt próbálnak a szemünkbe árasztani, hogy ne vegyük észre mi, akik látó emberek vagyunk az igazán fontos mozzanatait az életnek. Ez az ember hirtelen nyitotta ki a szemét, és egyből Krisztust látta. Mi látó szemmel

születtünk, a mi tekintetünket hol ez, hol az, hol amaz vonzza a világból, mi már szeretünk a sorok között is olyan dolgokat olvasni újra meg újra, amiket ismerünk, amiket megszoktunk. Mi már egy kicsit olyanok vagyunk, mint ezek a farizeusok, akik talán észreveszik, hogy csoda történt, akik észreveszik, hogy most valami megmagyarázhatatlan dolgot tett ez a Jézus, de inkább azt az embert faggatják, akivel a csoda történt, semhogy a csodát tevő Istent keressék meg. Ők ragaszkodnak több százéves igazságokhoz, Mózeshez és a pátriárkák tanításaihoz, de nem veszik észre, hogy Isten Fia ott áll előttük. Tulajdonképpen még, ha úgylis nőttek fel, hogy világeletükben láttak, tudtak olvasni, tanulhattak, belenőttek egy társadalomba, és ez tette vakká őket az Isten ügyéjének, ez tette vakká őket a Krisztus megragadásának. És ők úgy gondolták – kedves Testvéreim –, hogyha azt az igazságot alkalmazzák magukra, amit sok kisgyerek, akkor ők elbújhatnak Isten színe előtt. Mert, ugye mit is csinál egy gyerek? Amikor bújócskázik, nagyon gyakran, amikor elbújik, befogja a saját szemét. Miért? Mert azt hiszi, ha ő nem látja a világot, akkor a világ se látja őt. Ezek a farizeusok elbújtak a világ előtt, elbújtak a realitás, a jelen, Isten mindent megváltoztató ereje előtt, nem akarták felismerni a Krisztust, maguk elé emelték a tóra tekerceit. A vak ember, aki azt sem tudta, hol keresse a tórát, ő csak Isten Fiát tudta látni. S nekünk is ettől a vak embertől kell tanulnunk helyes látást, éles látást. És amikor Isten azt mondja, hogy látod Őt, beszélés velem, akkor meg kell tanulni leborulni előtte. És persze meg kell tudnunk látni azt, hogy kik azok a farizeusok. Kik azok, akik egyik pillanatban eltaposnak egy forradalmat, aztán később ők maguk kezdik el ünnepelni. Kik azok, akik három méteres transzparenst építenek maguk és az emberek közé, gondolván, hogy ha ők nem látják az embereket, akkor az emberek sem látják őket. Kik azok, akik nem Istentiszteleteken, nem az Istennek köszönik meg a saját életüket, hanem milliárdokat szórnak el olyan ünnepekre, amelyen nyilvánvalóan nincs áldás, hiszen még az égi harag is lesújt azokra, akik részt vesznek rajta.

Kedves Testvéreim! Vajon ki merjük-e nyitni a szemünket? Ez ma, ezen a mai vasárnapon az Isten kérdése. Vajon merjük-e látni a világot olyannak, amilyen az valójában? Merjük-e azokat az embereket, akiknek hiszünk, akikben hiszünk olyannak látni – minden hibájukkal együtt – amilyenek ők a valóságban, és tudjuk-e így is elfogadni azt a helyzetet, amiben élnünk kell? Mert ez az élet nagy kérdése évezredek óta. Kimerjük-e nyitni a szemünket, és azt mondani, hogy egy tökéletes világot az emberiség tönkretesz napról napra. Vajon kimerjük-e mondani azt, hogy évezredek óta az emberiség nem építi azt a paradicsomot, amit rábizott az Isten, hanem lerombolja. Vajon kimerjük-e mondani, hogy mi magunk is abban a néhány percben vagyunk legemberibbek, amit az Istennel együtt töltünk az Ő hajlékában. Vajon el tudjuk-e fogadni azt, hogy nekünk is talán nyitottabb szemmel kéne járni a világban, és saját magunkat, a saját elveinket, a saját megszokásainkat is néha-néha újra kellene gondolni. Talán rá kéne jönni arra, hogy a vak az nem vezetheti a világtalant. S ha mi meglátunk valamit az igazságból, akkor kötelességünk kimondani. Mert kedves Testvéreim, sokféle vakságból meg lehet gyógyulni. Egyetlenegyéből nem, amit mi önként akarunk saját magunknak.

Tudjátok, nagyon érdekes dolog az, hogy visszaemlékezve a saját gyerekkoromra, egy olyan édesapa gyermekeként felnőni, aki '56-ban volt Budapesten, aki tudta, hogy mi történik ott, látta, hogy mi történik ott, és a gyerekeit mind a mai napig félti azoktól az emberektől és azoknak a gyermekeiktől, unokáitól, akik leverték azt a forradalmat. Látni a félelmet olyan emberek szemében, akik magukat nem féltették, mert azt hiszem, hogy ez nyitja ki igazán a szemét, ez mutat rá arra, hogy nem lehet egy olyan világban élni, ahol mesterségesen vakká tesznek, vagy önként vállalt vakságot erőltetünk magunkra, csupán azért, hogy élhessünk.

Ha megkérdezték volna azt a megnyílt szemű embert, hogy mit vállal azért, hogy soha többé ne kelljen vaknak lennie, valószínűleg odaadta volna az életét is érte, ugyanúgy, ahogy tulajdonképpen a 12 apostolnak és Jézus tanítványainak is ez volt a sorsa. Hiszen kinyílt a szemük az igazságra, meglátták Krisztust, mint az Isten Fiát, és elveszítették az életüket, hiszen mártírhálálra ítélték önmagukat, csak az ítélet végrehajtása késett, kinél 1-2, kinél néhány évtizednyit, gondolatok Istvánra, az első megkövezett vértanúra, aztán Péterre, Pálra és a többiekre, akiket vagy Néró, vagy a következő császárok kivégeztek. A lelkük szeme kinyílt, és többé nem voltak hajlandók mesterségesen vakká tenni önmagukat, nem voltak hajlandók lemondani az igazságról.

Hát, kedves Testvéreim, ha ma valaki méltó akar lenni Jézus első követőjéhez, ezt kell tennie, nyitott szemmel és nyitott szívvel járni ebben a világban, és ragaszkodni hűséggel a saját maga bőrén megtapasztalt igazsághoz, a Krisztust megelevenítő, új világosságot adó kegyelméhez. Mert higgyétek el, ez a mi legfontosabb feladatunk, meglátni az igazságot, és megmutatni másoknak is. Kinyitni a saját szemünket, és felnyitni embertársainkét is, vállalva érte, ha kell az üldöztetést, ha kell a halált, ha kell bármit. És gondolatok csak bele! Néhány évtizeddel ezelőtt az ellenforradalmár pesti srác egy senki volt, most őt ünnepli az egész világ. Azok, akik tüzet vezényeltek, azok, akik a tankokat hívták, hogy tapossák bele a pesti utca macskakövei közé az ő húsát és véréit, lehet, hogy ünnepelnek, lehet, hogy ott állnak vagy ott fognak állni a Kossuth téren naplopók és burzsoák között, és vesztesekké válnak majd ott. Vesztesekké, hiszen saját magukról nekik kell ítéletet mondani, és elfogadni, hogy az Isten és a világ már elítélte őket, még ha az ítélet végrehajtása késni is látszik. Emlékezzünk ma és holnap rájuk, s ha meglátjuk az ő igazságukat, akkor feledkezzünk meg a saját vakságunkról is, engedjük, hogy az ő szemükkel, az ő szívükkel, az ő hitükkel lássunk hazát és keresztyénséget, tudjuk folytatni a munkát, amit ők elkezdtek, ahol nem az életben maradás, hanem a látás és az Istenhez való hűség volt a lényeg. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy nem kell rettegnünk ma már attól, hogy az igazságért kárt szenvedünk, hogy mi megvallhatjuk hitünket és nem jönnek sem autók az éjszakában, sem fegyveres poroszlok, akik elvigyenek, mint hitvalló eleinket. Ó, köszönjük, hogy mi, ha vallomást teszünk az igazságról, nem oroszlanok elé vetnek érte. Épp ezért taníts minket hűséges, hősies kiállásra, hogy elmondjuk és ragaszkodjunk mindahhoz, amit megtapasztaltunk, hogy hálát adjunk mindenkoron a Te szent Fiadnak, s ne féljünk életünk egyetlen pillanatában sem attól, hogy a hitvallás

az az élet elvesztésével járhat együtt. Mindenség Istene add, hogy tudjunk emlékezni azokra a hitvalló eleinkre és embertársainkra, akik előttünk vagy éppen köztünk jártak és járnak. Hogy tőlük tanuljunk, hogy Beléd vetett bizalommal az ő nyomdokaikon járjunk, tudjuk elfogadni saját keresztyéni rendeltetésünket. Mindenség Istene erősíts minket az élet apróbb harcaiban, hogy hűségünk és éleslátásunk megmaradjon, hogy mindenkoron Krisztus nevének hűséges katonái legyünk. Ó, Urunk vigyázz testünk és lelkünk egészségére egyaránt, vigyázz azokra is, akik nincsenek közöttünk, akiket talán a munka, talán a betegség, talán más irányú kötelesség elszólított e gyülekezetből, ó Urunk, a Te szent kegyelmed ne vedd el tőlük, hanem áld meg minden pillanatukat, s vezérelj vissza ide, a templomba, e gyülekezetbe, a Krisztus családjába őket. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.